

Niniejszy 27 tom „Logopedii” zawiera w części teoretycznej rozprawy poświęcone afazji. Znajdzie w nim Czytelnik współczesne interpretacje tego zaburzenia, czynione z wielorakich perspektyw: biologicznej, lingwistycznej i komunikacyjnej. Jasne jest, że ciągle poszerzana interpretacja afazji musiała zaowocować zmianami w dotychczasowych metodologiach jej opisu. Prezentowane rozprawy podejmują także problemy metodologiczne.

Część druga zawiera studia przypadków rozmaitych zaburzeń mowy. Sądzymy, że pozytywny opis zaburzonych zachowań komunikacyjnych, warunkowanych jakąś jasno określoną przyczyną, przydatny jest praktyce logopedycznej w najwyższym stopniu. Tylko pełna i wszechstronna charakterystyka zachowań komunikacyjnych człowieka dotkniętego zaburzeniem pozwala budować skuteczne programy terapii.

W dziale recenzji zamieszczamy i chcemy zamieszczać omówienia i oceny tych prac, o których sądzymy, że warto, aby się nimi zajmować. Wnoszą one do terapii lub praktyki logopedycznej nowy materiał, nową interpretację zjawiska lub przynajmniej oryginalną metodę analizy.

W zamierzeniach zmienionej Redakcji „Logopedii” jest wydawanie tomów poświęconych jednemu, szeroko pojętemu problemowi. Tom niniejszy jest wyznaczony pojęciem „afazja”. Jednocześnie powstaje tom 28, w którym pomieściliśmy rozprawy zawierające klasyfikacje zaburzeń mowy i klasyfikacje zaburzeń tych czynności, które mowę warunkują. Kolejny tom „Logopedii” chcemy poświęcić kompetencjom i sprawnościom komunikacyjnym, ich rozwojowi oraz ich programowaniu w pracy logopedycznej.

Tom 27 „Logopedii” mógł ukazać się dzięki dotacji Komitetu Badań Naukowych oraz pomocy Zakładu Logopedii i Językoznawstwa Stosowanego UMCS.